

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Asiatisk Plads 2
DK-1448 København K
Telefon +45 33 92 00 00
Telefax +45 32 54 05 33
E-mail: um@um.dk
<http://www.um.dk>
Girokonto 3 00 18 06

Bilag
1

Journalnummer
400.C.2-0

Kontor
EUK

21. maj 2008

Til underretning for Folketingets Europaudvalg vedlægges Udenrigsministeriets besvarelse af spørgsmål nr. 72-73 ad EEU alm. del vedrørende sager for EF-Domstolen om den nordiske aftalemodel og Charteret om Grundlæggende Rettigheder.

P. H. Orskov

Svar på Folketingets Europaudvalgs spørgsmål ad EEU alm. del af 22. april 2008

Spørgsmål 72:

”Ministeren bedes oplyse, om der tidligere - inden dommene Laval, Viking og Rüffert - har været rejst sager ved EF-Domstolen, der stiller spørgsmålstegn ved landenes konfliktret og den nordiske aftalemodel, eller om det er et nyt fænomen? Spørgsmålet skal ses i lyset af, at det først er inden for de seneste år, at der er kommet sager ved EF-Domstolen om den nordiske aftalemodel, kollektive kampskridt og overenskomster, hvorfor det ønskes belyst, om sådanne sager ikke tidligere har været rejst - eller om de blot tidligere er blevet afvist af Domstolen.”

Svar:

Laval- og Viking-sagerne var første gang, at EF-Domstolen fik forelagt spørgsmålet om forholdet mellem retten til at iværksætte kollektive kampskridt og EF-traktatens regler om fri bevægelighed. Rüffert-sagen vedrører ikke retten til at iværksætte kollektive kampskridt, men derimod offentlige myndigheders adgang til at kræve, at en bydende ved offentlige udbud på byggeanlægsområdet betaler overenskomstmæssig løn til sine ansatte.

Forud for de nævnte afgørelser har Domstolen behandlet spørgsmålet om medlemsstaternes ret til at anvende kollektive overenskomster på arbejde, som udføres af virksomheder fra andre medlemsstater. Domstolen fastslog allerede i 1982, at en medlemsstat principielt kan anvende sine arbejdsretlige love og kollektive overenskomster på arbejde, som udføres af udenlandske virksomheder (forenede sager 62-63/81, Seco Desquenne). Domstolen har også bekræftet, at beskyttelse af arbejdstagere udgør et tvingende alment hensyn, der kan retfærdiggøre en restriktion i retten til fri bevægelighed (se f.eks. sag C-60/03, Wolff & Müller).